

Sentencja

- 1) Na podstawie art. 267 TFUE Trybunał jest właściwy do dokonania wykładni art. 12 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin w sytuacji takiej jak ta w sprawie w postępowaniu głównym, w której sąd odsyłający powinien wydać orzeczenie w przedmiocie prawa beneficjenta statusu ochrony uzupełniającej do łączenia rodziny, jeżeli przepis ten znalazł zastosowanie do takiej sytuacji, w sposób bezpośredni i bezwarunkowy, poprzez prawo krajowe.
- 2) Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy 2003/86 nie stoi na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego, które pozwala odrzucić wniosek w sprawie łączenia rodziny złożony na rzecz członka rodziny uchodźcy na podstawie bardziej korzystnych przepisów mających zastosowanie do uchodźców, zawartych w rozdziale V tej dyrektywy, z tego powodu, że wniosek ten został złożony po upływie trzech miesięcy od uzyskania przez członka rodziny rozdzielonej statusu uchodźcy, a jednocześnie oferuje możliwość złożenia nowego wniosku w ramach innego systemu, o ile uregulowanie to:
 - przewiduje, że taki powód odrzucenia nie może być zastosowany w sytuacjach, w których złożenie pierwszego wniosku po terminie może być obiektywnie usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami;
 - przewiduje, że zainteresowane osoby zostaną dokładnie poinformowane o konsekwencjach decyzji o odrzuceniu ich pierwszego wniosku oraz o środkach, jakie powinny one przedsięwziąć w celu skutecznego powołania się na swoje prawo do łączenia rodziny, oraz
 - gwarantuje, że członkowie rodziny rozdzielonej uznani za uchodźców nadal będą mogli wykonywać prawo do łączenia rodziny na bardziej korzystnych warunkach, mających zastosowanie względem uchodźców, zawartych w art. 10 i 11 lub w art. 12 ust. 2 tej samej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 z 11.9.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – Dermod Patrick O’Brien / Ministry of Justice, dawniej Department for Constitutional Affairs

(Sprawa C-432/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 97/81/WE – Porozumienie ramowe dotyczące pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy – Emerytura – Obliczenie wysokości emerytury – Uwzględnienie stażu pracy nabytego przed upływem terminu transpozycji dyrektywy 97/81/WE – Bezpośrednie stosowanie nowego uregulowania do przyszłych skutków zdarzeń zaistniałych pod rządami uprzednio obowiązujących przepisów)

(2019/C 16/23)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dermod Patrick O’Brien

Strona pozwana: Ministry of Justice, dawniej Department for Constitutional Affairs

Sentencja

Wykładni dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), zmienionej dyrektywą Rady 98/23/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r., należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym przy obliczaniu wysokości emerytury należy uwzględnić staż pracy nabyty przed upływem terminu transpozycji dyrektywy 97/81, zmienionej dyrektywą 98/23.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 listopada 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Heiko Jonny Maniero / Studienstiftung des deutschen Volkes eV

(Sprawa C-457/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Równe traktowanie osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne – Dyrektywa 2000/43/WE – Artykuł 3 ust. 1 lit. g) – Zakres stosowania – Pojęcie „edukacji” – Stypendia przyznawane przez prywatną fundację mające na celu wspieranie podejmowania projektów badawczych lub studiów za granicą – Artykuł 2 ust. 2 lit. b) – Dyskryminacja pośrednia – Uzależnienie przyznania tych stypendiów od zdania w Niemczech pierwszego państwowego egzaminu prawniczego (Erste Juristische Staatsprüfung)]

(2019/C 16/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Heiko Jonny Maniero

Strona pozwana: Studienstiftung des deutschen Volkes eV

Sentencja

- 1) Wykładni art. 3 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne należy dokonywać w ten sposób, że przyznawanie przez prywatną fundację stypendiów wspierających podejmowanie projektów badawczych lub studiów za granicą mieści się w zakresie pojęcia „edukacji” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli istnieje bezpośredni związek między tymi świadczeniami finansowymi a udziałem w projekcie badawczym lub programie studiów, które objęte są tym pojęciem. Jest tak w szczególności w wypadku, gdy takie świadczenia finansowe są związane z udziałem potencjalnych kandydatów w projekcie badawczym lub programem studiów, mają na celu usunięcie niektórych lub wszystkich potencjalnych przeszkód finansowych w takim udziale i są odpowiednie do osiągnięcia tego celu.
- 2) Wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/43 należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność, iż prywatna fundacja mająca siedzibę w państwie członkowskim zastrzega możliwość przyznania stypendium, którego celem jest wspieranie podejmowania projektów badawczych lub studiów za granicą, dla kandydatów, którzy pomyślnie przeszli w tym państwie członkowskim egzamin prawniczy, taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, nie stanowi przejawu dyskryminacji pośredniej ze względu na pochodzenie rasowe i etniczne w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 347 z 16.10.2017.